

הדירה שייכת לבנו של שר-האוצר פנחס ספיר - בעל-העסק הוא אחיו של מנהל צי"ם - ואשם נשלחות

בנות לויצא

למספחה באנגליה דרושה מספחה לילדים. מועמדות אחרי שרות צבאי המוכנות לשהות באנגליה שנה-שנתיים, סתבקות להקשר 14010 ת"א או 233666.

אמהות ובלי אמהות. פעם אפילו סילקו לי פרחים שהיו מונחים עליהם הנלח. אולם כנגד כל הטענות האלה, יש בידי החברה פרטים ונתונים אחרים לגמרי: כי קבוצת הנערות שעזבה השבוע את ישראל, יש, בין השאר, סטודנטית אחת, פקידה אחת, טכנאית-בניין אחת, מדריכת-נוער אחת, מנהלת-חשבונות אחת ושתי מורות. הצעירות האלה, שלוקחות להן חופשה של שנה-שנתיים מן המדינה, גם אינן מש- תייכות לעדה מסוימת. לדברי המנהל, חצ- יין ספרדיות וחציון אשכנזיות. יש אפילו קיבוצניקות ביניהן, ויש גם אשה אחת, בת 48 אמנם, שרוצה מאוד ללמוד אנגלית ובאה להירשם. מנהל החברה מוכיר בגאוה, שפעם בא אליו יו"ר של כפר ידוע, אדם מכובד ויליד גרמניה, ש- הביא את בתו, סידור את הרשמתי והשליש למענה אלף דולר טבין ותקילין.

חקירות. בסוף לא רק שהתיק בוטל, אלא שגם שוטרות החלו להירשם אצלנו במטרה לנסוע לעבוד באנגליה. המטרה של כל העסק הזה, היא לתת לבחורות ישראליות אפשרות לחיות בבית אנגלי, כבת-משפחה ממש, ויש לנו גם סוכי- נת מיוחדת בלונדון, המסדירה עבורנו את כל העניינים. כאן, בארץ, אנחנו עובדים מתוך קשר הדוק עם הקונסול הבריטי. "השכר של הישראליות שם הוא בין שלושה לחמישה שטרלינגים לשבוע. שלו- שה שטרלינגים מקבלות אלו שמטפלות ב- ילדים, וחמישה אלו שגם מטפלות בילדים וגם עוזרות לאם-המשפחה." עד כאן דברי המנהל.

אם את צעירה ישראלית מבית טוב, ש- עול המשפחה עדיין לא רובץ עליך, תע- זור לך חברת עמית למצוא משפחה אנ- לית מתאימה. החברה הישראלית הזו גם תדאג לקשר ביניכן, לגבות ממך את הכסף הדרוש, להסדיר לך את הגטיעה לשם, ול- הודיע למשפחה האנגלית שתבוא לקבל את פניך ביום שכן רגלך תדרוך לראשונה על אדמת בריטניה הגדולה.

הסידור הזה אינו המצאה ישראלית, רק שבישראל יש לו משמעות מיוחדת. בכל העולם המערבי כבר נהוגה שיטה זו מוזמן. ליתר דיוק: מאז 1950. יש לה גם שם מיוחד - Au Pair - שפירושו בעברית: "הדדי", או "לפי זוגות".

לפי שיטה זו נוהגים לשלוח צעירות מ- ארץ אחת לשניה, כדי שתעבודנה בה אצל משפחות מקומיות, תלמדנה את מנהגיה ו- שפתה, ותחזורנה כעבור תקופה מסוימת ל- מולדתן. זה מגביר את הקשרים, מקרב את הלבבות, ובכלל, זה טוב לאנושות. עושים את זה דרך סוכנויות מקומיות, הקשורות גם אל משרד-העבודה הבינלאומי שמושב ב-גינבה.

בישראל יש סוכנות אחת כזו - עמית - המייצאת בחורות. אבל היא לא מייבאת אותן. ככל העולם זוהי שיטה דו-סטרית. בישראל היא חד-סטרית לגמרי.

*** "רק נערות הגונות"

ה העולם הזה: "אנחנו לא מחפשים נערות זרות - אנחנו מחפשים רק נערות הגונות, ומסדרים להן עבודה באנגליה. אנחנו גובים מהן רק 1060 לירות, ובסכום זה מסדרים דרכון, רישון-עבודה וכרטיס באוגיה הלוך וחזור. זה כולל גם את ההסעה ממארסי עד לונדון.

"הרעיון הזה, של חילוף בחורות, נולד בשנים שלאחר מלחמת העולם השניה, כי מוחו של שריהיניוך הפיני. אחר-כך הוא התפשט לארצות-הברית ובריטניה, ומאז זה עבר לכל אירופה. לפני ששה חודשים, כשהייתי באנגליה, החלטתי להקים משרד כזה גם בארץ. וב- אמת, המשרד הוקם לפני חודשיים. בתחילה שמה עלינו המשטרה עין, ופתחה בתיק

מזדעה התמימה הזו דומה לפצצה, לי מפרסמים שלה לא היתה, כמוכן, שום כוונה רעה. הם התייחסו אליה כמו שכל איש- עסקים מתייחס למודעות שנועדו לפרסם את תוצרתה, או להוציא לה מוניטין, או סתם להעלות את מתח הרחמים. לגביהם היה זה ביונס פשוט. לגבי ה- מדינה זוהי תופעה מסוכנת.

מה אומרת המודעה הזו בסך-הכל? היא מחפשת מועמדת צעירה אחת לעבודה באנגליה, לתקופה של שנה או שנתיים. מה האסון?

האסון הוא בכך, שמודעה זו, המודפסת בתדירות בעיתוני הערב, קוטפת לא צעירה אחת - כי אם מאות צעירות ישראליות. הן נשלחות לחולל בהמוניהן, בבטחון גמור שרק אחדות מהן תשובנה ארצה. לגבי מדינה כישראל, יש בביזנס הזה מ- שום חבלה.

אותן צעירות הנוטשות את ישראל, ומת- פזרות אישם בעולם הגדול, לא תתרומנה לקידומה של המדינה.

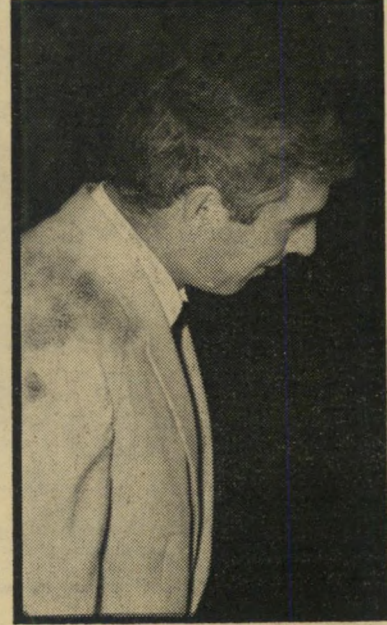
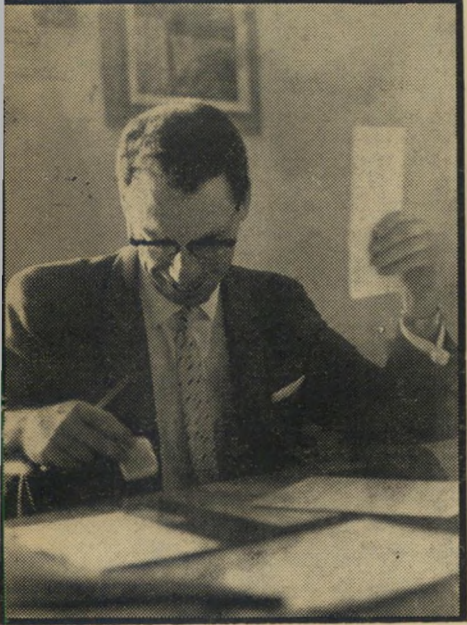
*** "לפי זוגות"

ה מזדעה שייכת לחברה בשם עמית, שמשוריה המהורים שוכנים בקומה הששית של רביקומות תל-אביבי. ליתר דיוק: ברחוב ארלוזורוב 53, מעל הסופר- מרקס.

אפשר לצלצל בפעמון למטה, לחכות לקול הבוקע מן הטלפון הפנימי, לשמוע אותו מוזמן אותך למעלה, ולעלות. שתי פקידות חניניות מקבלות את פניך, ופורשות לפניך את כל בריטניה הגדולה. יש להן רשימות גדושות שמות משפחות אנגליות, המחפשות אומנת, או סוכנת-בית, או סתם עזרה לאם-המשפחה.

*** "אני בורג קטן"

אם מכירים בעלי עמית בעבודה, שבתנאי ישראל, כשנישואי-פספורט הם תשוקה כמוסה המקנת בלבותיהן של הרבה

המנהל

של חברת עמית הוא יוסף צור, אחיו של המנ- כ-ל-לשעבר של משרד המסחר, ובן-חסותו של ספיר. יוסף הקים את החברה לפני חודשיים. צעירות, יש בפעילותם משום עיווד הירידה מן הארץ? האם חשבו אי-פעם על כך שבתנאי אבי- שלה, כמו אלה השוררים עתה בארץ, מהזה משרדם צינור דרכו זורמים אל מחוץ למדי- נה מיטב נערותיה? עונה על כך המנהל: "גם האמא שלי התנפלה עלי בטענות, שאני הורס את ה- מדינה, וכי כל הבנות האלה, שאנחנו דואגים להקים אותן לחו"ל, תינשאנה לבסוף לגויים ולא תחזורנה אף פעם." ועל אמא כזו אפשר לסמוך. היא מכירה טוב את בעיותיה של ישראל. בן אחד שלה הוא אישיות דיימפורסמת. קוראים לו מיכאל צור, זה שהיה פעם מנכ"ל משרד המסחר והתעשייה, בתקופת פינחס ספיר, והמכהן כיום בתפקיד נכבד לא-פחות: המנהל ה- כללי של צי"ם - חברת הספנות הלאומית של ישראל. הבן השני של אותה האמא - זה שמכהן

השותף

הוא גרשון סטשיק, דייל אל-על המשמש כשגריר חברת עמית בחו"ל. בהגיעו לאנגליה הוא מתקשר עם הסוכנת הלונדונית של החברה. עקבותיהן בתחילת החודש הזה. השבוע, למשל, יצאה קבוצה שלישית - 15 צעירות בנות-טובים. כרגע יש בתיקי המשרד 102 מועמדות בטוחות, ועוד 300 בשלבי-הכנה. ידירי הבית ברחוב ארלוזורוב אמנם התי- לוננו לא פעם, שכל העסק הזה נראה להם מפוקפק, אבל הם בכלל לא מבינים בעסקים כאלה. אמרה נציגת ועד הדיריים: "איוה מין דבר זה, לשלוח בחורות לאנגליה? ואיוה מין עסק זה בכלל, שלא יכול לשלם את מיס- הבית כסידרם?" לדירת הקומה הששית, שדירתה נמצאת בדיוק ממול לעמית, יש גם מה לומר כי נושא התלוננה בתיה יום-טוב: "כל העניין הזה הפך כבר לשוק. זה בכלל נראה לי מפוקפק. נערות עולות ונערות יורדות. עם חודש. בין 120 ל-170 לירות ישראליות ל- חודש.

מדינת ישראל משרד המשפטים אגף רישום והסדר הקרקעות. מספר הנוש 6214. מספר הנוש 6234/45. מספר הנוש 2889. מספר האוכור של מחלקת מסי הכנסה של משרד האוצר. הוצאת 0498. תאריך הרישום 5/2/1963. מספר התסקי 146683. מספר התסקי 3339304. תאריך הרישום 11/11/66.

רישום הבעלות של הדירה בבניין הרביקומתי בתל-אביב, שם נמצאים משרדי חברת עמית, כפי שהוא מופיע במשרדי הטבאו במחוז תל-אביב. הרישום נעשה בתחילת שנת 1963, אך בעלי-הבית, בנו וכלתו של פינחס ספיר, אינם מתגוררים שם. הם בחו"ל, ואילו רעייתו השר מספלת בענייני הדירה.